

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: J. B.
zastoupený advokátem Mgr. Zdeňkem Burdou
sídlem Husova 48/4, 276 01 Mělník

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2024, č. j. MSK 84672/2024, ve věci
provedení záznamu bodů v registru řidičů

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2024, č. j. MSK 84672/2024, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Opavy (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 2. 5. 2024, č. j. MMOP 71267/2024, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byly jako nedůvodné zamítnuty námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v registru řidičů a byly potvrzeny na základě příkazových bloků ze dne 22. 4. 2022,

Shodu s prvopisem potvrzuje

23. 10. 2022, 25. 4. 2023 a 11. 2. 2024 provedené záznamy podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a zasahuje do ústavně zaručených základních práv a svobod, a že řízení před správním orgánem I. a II. stupně trpí vadami představujícími: podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů a nedostatečně zjištěný skutkový stav. Konkrétně žalobce namítal, že žalovaný ani prvostupňový orgán se dostatečně nezabývali nesrovnalostmi v příkazových blocích, na které žalobce upozornil. V příkazovém bloku č. S 3357724 byl čas spáchání přestupku (číslice „3“ v čase „13:15“) evidentně přepsán, a to až dodatečně v nepřítomnosti žalobce. Zásah do příkazového bloku spočívající v dodatečném přepsání či dopsání údajů v něm obsažených je nepřípustný, když jde o formu pravomocného rozhodnutí, které lze měnit, opravovat či doplňovat jediné formou opravných prostředků. V příkazovém bloku č. J 0080866 v kolonce 11 absentuje podpis účastníka řízení; v kolonce se sice nějaký podpis nachází, ale nejde o podpis žadatele (zřejmě spíše „žalobce“ – pozn. soudu), je diametrálně odlišný od podpisů žalobce v ostatních příkazových blocích a dokladech. Dále žalobce stran vad řízení před správním orgánem konkrétně namítal, že mu nebylo umožněno seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí, jelikož mu nebylo písemně sděleno, k jakému dni hodlá správní orgán vydat rozhodnutí ve věci; k tomu žalobce odkázal zejm. na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „SpŘ“), komentářovou literaturu a judikaturu. Správní orgán tak zkrátil práva obviněného.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. K namítané nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, resp. k námitkám o nesrovnalostech v příkazových blocích žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť jde o námítky, které byly obsahem odvolání, a tudíž žalovaným již byly vypořádány. K příkazovému bloku z 22. 4. 2022 žalovaný uvedl, že pokud jde o číslici „3“ v čase spáchání přestupku, ta je jasně čitelná, neboť je oproti ostatním číslicím zvýrazněná opakovaným tahem psacího nástroje. Tvrzení žalobce, že číslice je přepisovaná (tedy že původně byla na jejím místě napsána číslice jiná), obsah bloku nepotvrzuje, nicméně i kdyby tomu tak bylo, trvá žalovaný na tom, že i tak by byl příkazový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů. K příkazovému bloku z 11. 2. 2024 pak žalovaný uvedl, že pokud jde o zpochybňovaný podpis, žalobce ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní tvrzení, resp. vlastní verzi reality, pouze bez dalšího popřel, že jde o jeho podpis, což není dostačující. K namítaným vadám řízení žalovaný odkázal na obsah spisu a konstatoval, že usnesením z 11. 3. 2024 správní orgán určil žalobci lhůtu 10 pracovních dnů pro vyjádření k podkladům rozhodnutí. Dne 28. 3. 2024 se ke správnímu orgánu dostavil žalobce se substitučním zmocněncem a uvedl, že se k provedeným důkazům vyjádří v další lhůtě 10 pracovních dnů, což správní orgán vzal na vědomí. Protože žalobce žádné další vyjádření neučinil, vydal správní orgán rozhodnutí ve věci. Právo žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí tak bylo zachováno.
4. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy napadené rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení (§ 72

odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, [dále jen „s. ř. s.“]), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Při splnění podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s. ř. s. krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil následující: Prvostupňový orgán oznámil žalobci dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění; toto oznámení ze dne 14. 2. 2024 bylo žalobci doručeno dne 16. 2. 2024. Dne 16. 2. 2024 podal žalobce námitky proti provedení záznamu bodů e-mailem; toto své podání pak doplnil osobně dne 19. 2. 2024. Prvostupňový orgán si v rámci řízení o námitkách vyžádal kopie příkazových bloků ze dne 22. 4. 2022, 23. 10. 2022, 25. 4. 2023 a 11. 2. 2024, kterými byl žalobce uznán vinným ze spáchání jednotlivých přestupků. Usnesením ze dne 11. 3. 2024, které bylo žalobci doručeno 18. 3. 2024, stanovil prvostupňový orgán žalobci lhůtu 10 pracovních dnů pro vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí a informoval jej, že pokud se v poskytnuté lhůtě nedostaví k nahlédnutí do spisu nebo se jinak, např. písemnou formou, nevyjádří, bude následovat vydání meritorního rozhodnutí; současně žalobci sdělil, že veškeré potřebné podklady pro vydání rozhodnutí o námitkách má k dispozici, přičemž uvedl konkrétně, o jaké podklady se jedná. Dne 26. 3. 2024 byla prvostupňovému orgánu doručena plná moc, kterou žalobce zmocnil k zastupování Mgr. Z. B., a současně substituční plná moc, jíž Mgr. B. zmocnil O. S. k nahlížení do správního spisu a pořizování kopie spisu. Dne 28. 3. 2024 prvostupňový orgán provedl mimo ústní jednání důkaz listinou (předloženy listiny č. l. 1 – 13) za účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci podaných námitek proti provedeným záznamům v bodovém hodnocení, a substituční zástupce žalobce O. S. si pořídil kopii celého spisového materiálu a uvedl, že se do 10 pracovních dnů k příkazovým blokům vyjádří (viz protokol o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a provedení důkazu listinou ze dne 28. 3. 2024). Následovalo vydání prvostupňového rozhodnutí (viz odst. 1 tohoto rozsudku), proti němuž žalobce podal 24. 5. 2024 odvolání. O odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, jak je uvedeno v odst. 1 tohoto rozsudku.
6. Dle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Dle odst. 3 téhož ustanovení shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče nedůvodnými, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
7. Rozsahu přezkumu záznamu bodů v námitkovém řízení se již opakovaně věnoval ve svých rozhodnutích Nejvyšší správní soud. Určující jsou zejména jeho závěry vyslovené v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, podle něhož „[s]právní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zák. č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1, 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení však zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl

záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“.

8. První žalobní námitkou žalobce namítal přepsání času spáchání přestupku v příkazovém bloku č. S 3357724, tj. bloku z 22. 4. 2022. Primárně je nutno uvést, že uvedenou problematikou se řádně zabýval již žalovaný k odvolací námitce žalobce. Na str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že *„[j]e sice pravdou, že v příkazovém bloku v kolonce č. 5 popis skutku se jeví číslo „3“ v časovém údaji 13:15 jako zvýrazněné či přepsané, nicméně z hlediska bodového hodnocení se nejedná o vadu, která by znemožňovala jednoznačně určit, kdy a jakého jednání se účastník řízení dopustil. Časový údaj je dostatečně popsán konkrétním dnem, který v daném případě je relevantním údajem pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Krajský úřad konstatuje, že skutek v předmětném příkazovém bloku je popsán dostatečně určitě a není zaměnitelný s jinými skutky. Rovněž účastník řízení svým nekonkrétním tvrzením žádný z relevantních údajů nezpochybnil, když nepředložil žádný důkaz nasvědčující tomu, že by ke zvýraznění či případnému přepsání čísla „3“ došlo dodatečně až po projednání přestupku na místě v nepřítomnosti účastníka řízení, a nikoliv již při samotném vypisování příkazového bloku policistou v průběhu projednávání přestupku na místě.“.* Krajský soud se s touto argumentací žalovaného zcela ztotožňuje, a protože v žalobě na ni žalobce nijak nereaguje a pouze namítá totéž co v odvolání, nemá krajský soud, co by k tomu dodal. Snad jen se jeví jako vhodné uvést, že ani v žalobě žalobce neuvedl bližší tvrzení ohledně přepisování číslice „3“ v čase spáchání přestupku dodatečně v jeho nepřítomnosti, natož aby je podložil; nicméně i kdyby tak učinil, neměnilo by to nic na způsoblosti příkazového bloku z 22. 4. 2022 být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, jak uvedl již dříve žalovaný (viz citovaná argumentace výše).
9. Obdobná situace platí i pro druhou žalobní námitku stran absence podpisu žalobce v kolonce 11 příkazového bloku č. J 0080866 z 11. 2. 2024. I tuto námitku totiž žalobce uplatnil v odvolání a žalovaný se s ní řádně vypořádal na str. 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zejména uvedl, že *„se zabýval i podpisem účastníka řízení v kolonce č. 11 na vydaném bloku, jenž je umístěn uprostřed řádku pro podpis obviněného (část A), kdy tento se jeví jako zcela úplný, bez jakýchkoliv zjevných oprav, doplňování a jiných zásahů. [...] Účastník řízení se rovněž snažil zpochybnit podpis na příkazovém bloku v tom smyslu, že tento není jeho, nýbrž jiný, v tuto chvíli neznámé osoby. K tomu krajský úřad uvádí, že ve spise se nachází další příkazové bloky, odvolání účastníka řízení proti rozhodnutí a doručenky, kdy porovnáním podpisů na těchto blocích, odvolání, doručenkách s podpisem na předmětném příkazovém bloku lze konstatovat, že všechny podpisy jsou si velmi podobné. Své tvrzení ohledně toho, že podpis na příkazovém bloku není jeho, nechal účastník řízení pouze v obecné rovině. Také je třeba poukázat na skutečnost, že účastník řízení ani okrajově nepřišel s verzí reality, jak se na napadený příkazový blok dostalo číslo jeho občanského průkazu, které je totožné s čísly na ostatních příkazových blocích, přičemž tato rozhodnutí nikterak nerozpорије. Pouhým obecným tvrzením účastník řízení podpis na příkazovém bloku nezpochybnil. K tomu krajský úřad odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 242/2016–27 ze dne 14.07.2017 [...]“. Ani v případě řešené žalobní námitky žalobce neuvedl nic, co by netvrdil již v odvolání. Krajský soud tedy konstatuje, že se ztotožňuje s vypořádáním, jak jej provedl žalovaný, a zdůrazňuje, že ani v žalobě žalobce neuvedl bližší vysvětlení stran absence, resp. zpochybnění jeho podpisu na příkazovém bloku z 11. 2. 2024, tj. nepředložil hodnověrná tvrzení ani vlastní skutkovou verzi, která by odpovídala jeho argumentaci. Setrval-li žalobce na prostém popření, že na příkazovém bloku*
- Shodu s prvopisem potvrzuje

se jeho podpis nenachází, pak takovou argumentaci nelze než hodnotit jako účelovou a nevěrohodnou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2017, č. j. 2 As 167/2017-35 či žalovaným odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 242/2016-27).

10. Krajský soud tedy shledal námitky směřující do „nesrovnalostí“ v příkazových blocích ze dne 22. 4. 2022 a 11. 2. 2024 nedůvodnými. Oba příkazové bloky obsahují všechny potřebné náležitosti a krajský soud je hodnotí jako způsobilé podklady pro záznam bodů do registru řidičů. Jak plyne z výše uvedeného, není pravdou, že by se správní orgány, resp. žalovaný k námitkám, které žalobce vznesl poprvé v odvolání, dostatečně nezabýval tvrzenými „nesrovnalostmi“ v příkazových blocích. Napadené rozhodnutí tedy není z takového důvodu nepřezkoumatelné a „skutkový stav“ byl zjištěn zcela dostatečně.
11. Třetí námitkou, kterou žalobce uplatnil až v žalobě, žalobce namítal, že správní řízení bylo v rozporu s právními předpisy. Žalobci totiž údajně nebylo umožněno seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí, jelikož mu nebylo sděleno, k jakému dni hodlá správní orgán vydat rozhodnutí.
12. Podle § 36 odst. 3 věty první SpŘ nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
13. Úvodem vypořádání této žalobní námitky krajský soud konstatuje, že není zřejmé, zda se vztahuje k napadenému rozhodnutí nebo prvostupňovému rozhodnutí. Krajský soud se tedy zabýval oběma možnostmi.
14. Měla-li se třetí žalobní námitka vztahovat k prvostupňovému rozhodnutí, resp. postupu prvostupňového orgánu, pak je zcela zjevně nedůvodná. Jak totiž plyne ze zjištění ze správních spisů (viz odst. 5 tohoto rozsudku), žalobci byla prvostupňovým orgánem dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí dokonce dvakrát, přičemž současně byl vyrozuměn, že pokud se ve stanovené lhůtě nevyjádří, bude následovat vydání meritorního rozhodnutí (viz usnesení prvostupňového orgánu ze dne 11. 3. 2024 a protokol prvostupňového orgánu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a provedení důkazu listinou ze dne 28. 3. 2024). Prvostupňový orgán tedy zcela dostal povinnosti mu uložené § 36 odst. 3 věty první SpŘ.
15. Pokud měla třetí žalobní námitka směřovat proti napadenému rozhodnutí, resp. postupu žalovaného, pak je taktéž nedůvodná. „Smyslem § 33 odst. 2 správního řádu [nyní § 36 odst. 3 věty první SpŘ] je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi „před vydáním rozhodnutí“, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36). Ze správního spisu sice nevyplývá, že by žalovaný žalobci umožnil seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, nicméně nebyl k tomu ani důvod. Žalovaný totiž v odvolacím řízení žádné další podklady neopatroval a vycházel z obsahu spisu, jak s ním byl žalobce (prostřednictvím substitučního zmocněnce) seznámen z řízení před prvostupňovým orgánem. Ke všem podkladům se tak žalobce mohl vyjádřit jak již před vydáním prvostupňového rozhodnutí (což nevyužil), tak i před vydáním napadeného rozhodnutí (což fakticky využil podaným odvoláním). Žalovaný tedy nevycházel ze

Shodu s prvopisem potvrzuje

žádných podkladů, které by žalobci nebyly známy, a ostatně to žalobce v žalobě ani netvrdí. Jeho argumentace je čistě formální, aniž by bylo zjevné, jak měl namítaný postup žalovaného zasáhnout do jeho veřejných subjektivních práv, a už jen proto jde o argumentaci nedůvodnou.

16. Žalobce dále namítal, že mu nebylo sděleno, k jakému dni hodlá správní orgán vydat rozhodnutí. Ať už se tato námitka vztahovala ke kterémukoliv správnímu rozhodnutí vydanému v projednávané věci, krajský soud k ní uvádí, že takovou povinnost zákon správnímu orgánu nestanovuje. Dovožoval-li žalobce tuto povinnost z jím uváděné judikatury, pak dospěl k nesprávnému závěru, neboť nezohlednil specifické okolnosti, z nichž tato judikatura vycházela, a k nimž v projednávané věci nedošlo. Podstatou žalobcem citovaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, č. j. 15 Ca 258/2008-55 není, že by správní orgán měl bez dalšího vždy sdělovat účastníkům řízení datum, kdy hodlá vydat rozhodnutí ve věci, nýbrž, že za situace, kdy správní orgán obecně poučí účastníka řízení pouze při zahájení řízení o tom, že procesní práva, která mu pro dané správní řízení náleží, může uplatnit po celou dobu trvání tohoto řízení, musí mu před ukončením řízení sdělit, k jakému datu hodlá vydat rozhodnutí ve věci, a to proto, aby se mohl seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim ještě ve fázi před vydáním rozhodnutí. Judikatura tedy poukazuje na to, že nelze při zahájení správního řízení účastníka poučit o jeho procesních právech včetně možnosti seznámit se s poklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, aniž by mu později bylo sděleno, že shromažďování podkladů bylo ukončeno, resp. že správní orgán hodlá vydat rozhodnutí ve věci (viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 152/2002-41). Jde tedy nikoliv o paušální povinnost správního orgánu sdělovat účastníkům řízení termín vydání rozhodnutí, ale o řádné zajištění možnosti účastníkům řízení realizovat svá procesní práva ve specifických situacích, kdy k poučení o možnosti se vyjádřit k podkladům rozhodnutí došlo nesprávně pouze při zahájení řízení, aniž by jim ve fázi před vydáním rozhodnutí ve věci bylo dáno na vědomí, kdy konkrétně bude ukončeno shromažďování podkladů rozhodnutí a tedy dokdy mohou uplatnit své výhrady a procesní návrhy.
17. Krajský soud stran třetí žalobní námitky uzavírá, že řízení před správními orgány netrpělo vadami představujícími podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.
18. Jelikož krajský soud shledal všechny žalobní námitky nedůvodnými, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. Výrok o nákladech řízení má pak oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nicméně protože mu nad rámec úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, náhrada nákladů řízení mu přiznána nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 4. března 2026

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje